

Mahir Ünsal Eriş

Türk Edebiyatı Öykü

**Olduğu Kadar
Güzeldik**

DK

Mahir Ünsal Eriş, 1980'de Çanakkale'de doğdu. Arkeoloji ve tarih okudu. Hayatını çeviriler yaparak ve yazarak sürdürüyor. Gençlerbirliklidir; söylenişi bile güzel.

Kitapları: *Bangır Bangır Ferdi Çalıyor Evde...* (2012), *Olduğu Kadar Güzeldik* (2013) (60. Sait Faik Hikâye Armağanı), *Dünya Bu Kadar* (2015), *Benim Adım Feridun* (2016), *Öbürküler* (2017), *Kara Yarısı* (2019), *Sarıyaz* (2019), *Diğerleri* (2020), *Gaip* (2022), *Acaip* (2023) *Babil Kulesi Kitabı* (2023), *30 Şahane Kelime* (2023), *Tatil Kitabı* (2024) ve *Bin 9 Yüz Seksen 3* (2024).

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Bangır Bangır Ferdi Çalıyor Evde...
Dünya Bu Kadar
Öbürküler
Kara Yarısı
Sarıyaz
Diğerleri
Gaip
Acayip
Tatil Kitabı

OLDUĞU KADAR GÜZELDİK

Yazan: Mahir Ünsal Eriş

Yayına hazırlayan: Nimet Kirşan

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitapta yazım kuralları konusunda yazarın isteklerine bağlı kalınmıştır.

1. baskı / İletişim Yayınları, 2013

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Ocak 2025 / ISBN 978-625-6162-61-7

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomođlu

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Olduğu Kadar Güzeldik

Mahir Ünsal Eriş

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Bu kitapta yer alan öykülerden "benim adım feridun" *Dıvar* dergisinin Kasım-Aralık 2012 tarihli 5. sayısında çıktı. Diğerleri ise yeni yazıldılar, annemle babam bana "aferin oğlum" desinler diye.

İçindekiler

sen o zaman parasız yatılıydın	11
benim adım feridun	21
işe çıkılacak gün.....	39
kanatlarımız olsa be metin	57
malibu	69
dayımın avrupa'ya kaçırılışı	83
zehir miktarda.....	97
stoper.....	109

sen o zaman parasız yatılıydın

Sen o zaman parasız yatılıydın. Anlatmadık bunları sana. Annem istemedi. “Akli bizde kalmasın, dersine çalışsın yavrum, okusun da kurtarsın kendini,” dedi. Sana haftada iki-üç kez yazdığım mektuplara koyamadım bunları, diyebilemedim. Doğum haberini verdiğinden beri düşünüyordum ama, anlatayım istiyordum. Bugüne kısmetmiş.

Annemin de babamın da inancı tamdı sana, biliyorsun. Benden pek ümitleri yoktu. Oğlan çocuğu yerine sayıyorlardı beni. Okumaz bu, diyorlardı. İte kaka liseyi bitirir, sonra Susurluk’un içinden, olmadı Bandırma’dan, Karacabey’den bulur birini evlendiririz diye düşünürlerdi. Zaten dedeme kalsa, kız çocuğun okuması da neymiş! Kız evlat dediğin, memeleri dolunca oturur kocasının dizinin dibinde, kocasının ağzının içine bakar. Çocuğunu büyütür, salçasını, tarhanasını, turşusunu kurar, biraz da örgü, dikiş geldi mi elinden, daha ne? Ah, canım dedem! Dedem ne çok severdi beni, ne çok. Babam da seni. Onca borcun içine seni okutabilmek için girdi biraz da. Şimdi üstünden bunca vakit geçti diye bu kadar rahat diyorum bunu, alınma. Albayın Nihat sokmuştu onu bu ortaklık işine. Babam ki şunca yılın ırgat çocuğu, ne anlasın fabrikadan, muhasebeden, stopajdan, sacdan, Allah’ını seversen. Fakirin umudu kazancından çok, bor-

cundan az işte, ne yaparsın. Balıkesir yolundaki sac fabrikasına sermaye koyacaklar, civarın peynircilerine, yağcılara teneke ambalaj satacaklar, bir yılda borcu temizlediler mi, iki, çok çok üç yılda feraha çıkacaklardı. Senesi gelmeden, Nihat çekti parasını işten. “Ben,” dedi babama, “şofben parçası işine giriyorum. Senin Allah yolunu açık etsin.” Senesi geçince de muhasebecisi, maliyecisi, ustabaşısı çekiştirmeye başladılar emanet kravatından babamı. Hani lisede bir Mesut Hoca vardı, yakışıklı, küfürbaz edebiyatçı; o vermişti. “Patron adamsın sen artık. İşçi milleti yavşaktır, jilet gibi olmazsan hürmet görmezsin,” demiş hatta. Sen yoktun, anlatmıyorduk bunları sana, moralin bozulmasın, derslerin kötölemesin diye. Tebligatlar, tebligatları kovaladı. En sonunda devletin kiremit rengi kamyoneti yanaştı kapının önüne, neyimiz var neyimiz yok yükledi, götürdü. Annem, şaşkınlıktan yazık, banyonun açık yeşil paspasını kucaklamış, ağlıyordu da ağlıyordu. Babam yoktu ortalarda, kayboluverdi. Bir müddet de görünmedi zaten. Hatırlarsın, Keşan’a gitti demiştik sana da. Yok efendim, orda bir arsa varmış da, asker arkadaşı illa tutturmuş da, “Gel, bir gör, beğenmezsen almazsın,” demiş de, bir sürü senaryo. İki buçuk ay, birkaç parça üst baş, bir düdüklü tencere, annemin çeyiz sandığı, bir de banyonun yeşil paspasıyla alt katta, kuru kuruya yaşadık dedemlerde. Babamı hiç sevmezdim ben. Mıymıntılığı, ellerinin kabalığı, haki yeşil emanet kravatı ve seni benden daha çok sevişi çileden çıkarırdı beni. Yine de merak ediyordum. Öyle, başına bir şey gelmiştir, alacaklılarının eline düşmüştür, bir yerlerde kendi canına kıymıştır diye değil, sen işkillenip kalkar geliverirsin diye, annem daha çok ağlayacak, dedem daha çok sövecek diye, üst katı bomboş görünce üzüntüden okuyamazsın diye.

Dedem de sevmezdi babamı. Dedem, bir beni severdi, bir de çarpık bacaklı Skoda kamyonetini. Beni yanına atar, Biga’nın, Çanakkale’nin, Ezine’nin, Bayramiç’in, Çan’ın panayırlarına,

yağlı güreşlerine, hayvan pazarlarına götürürdü. Küçücük canımla, arkadaşımıymış gibi yanında dolaştırırdı beni, kocaman insanmışım gibi konuşur, anlatırdı. Çiçekli tokalar, ağzı gözü mürekkep lekesi gibi dağılmış bez bebekler, şekerli simitler alır, çoğunluğu çiftçi, celep olan arkadaşlarıyla çay boylarında, çınar altlarına kurulmuş gündüz sofralarında, azıcık ağzımın ucuyla rakılar içirirdi bana. Panayırlarda Kent'e, Malbora'ya halka attırır, brandadan kuyruğuyla yarı beline kadar büyükçe bir akvaryumun içinde oturan Çingene denizkızını seyrettirir, tükürük köfteleri yedirirdi. Susurluk'ta da ayırmazdı beni yarıyandan, basbayağı arkadaşı sanırdı. Bir tek cumaya gittiğinde, ben Deli Sabri'yle caminin avlusundaki kahvede oturur, onu beklerdim. Gitmeden bana ve Sabri'ye oralet söyler, "Uslu uslu oturun Sabri Abinle, e mi kızım?" derdi. Sabri konuşmaz, konuştuğunda ne dediği anlaşılmaz, kendi dilince şarkılar söylerdi. Birdenbire oraletime tükürür, sonra neşeyle, bu hareketini alkışlardı. Ben zaten soğusun diye elimi sürmediğim oraletten bir yudum alamadan öylece beklerdim dedemi. Korkmazdım yine de Sabri'den. Saçlarımı okşadığında, durup dururken havayı yumrukladığında, ayakkabısını araba yapıp masanın üstünde gezdirdiğinde, yoldan geçen koca koca köpeklere sarıldığında bile. Cumadan sonra ayrıran içmeye götürürdü beni dedem, Balıkesir yoluna. Ne çok isterdim halbuki onunla camiye gitmeyi. Anneannem bütün duaları belletmişti bana. Senesine hatim bile indirecektim. "Kızlar gitmez cumaya," derdi dedem. "Seneye Kuran kursuna gidersin." O sene bayram namazına götürmüştü ama beni, kurbanda. "Keşke, kızlar da gitseymiş cumaya," demiştim. "Belki o zaman, bu kadar kötü kokmazdı halılar." Gülmüştü dedem. Hatırlarsın, "yavrumun yavrusu" derdi bana; "karabiberim, bademşekerim" diye severdi.

Dedim ya, iki buçuk ay sonra göründü babam. Öldü mü kaldı mı bir tek haber almamıştık ki çıktı geldi. Sakalları uza-

muştı. Fabrikaya giderken giydiği gri takımın dirsekleri, dizleri parlamış, havalandırıp havalandırıp yeniden giyilen gömleğinin ensesi kayış gibi olmuştu. Gözleri nasıl çöküktü bir görsen. Çok zamandır bir sofraya oturmamış, bir evde, temiz çamaşırlar, temiz çarşaflarla uyumamış insan yabancıyla bitti kapımızda. Dedem istemedi önce, geri çevirdi kapıdan. “Uçan kuşa borcun var, borcunu bitir, adam ol, ailene sahip çık, öyle gel!” dedi. Döndü gerisingeri, gitti babam. Birkaç gün orda burda kaldı, Susurluk’ta herhalde, eşi dostu çoktu. Dedem küfürbazdı, cimriydi, anneannemi döverdi ama insanlıklılı adamdı. “Gelsin,” dedi bir hafta sonra. Göründü babam. Dedemin, anneannemin elini öptü, sakalını tıraşladı, dedemin Ecevit gömleklerinden birini geçirdi sırtına, içgüveysi oldu evimize. Dedemle tarlaya, mısıra gitti bir müddet. Borcu mısır toplayarak bitecek gibi değildi. Olmayınca, bir de çok, bin de. Ah o batan balık, ne meraklıdır ya yan gitmeye, biliyorsun. Akşamları tarladan sonra Allahsız Ercan ve Patkan İbrahim’la çay boyunda kuru soğanla şarap içmeye başlamışlar. Bir de sarhoşluğu çıktı başımıza. Dedem bir dayandı, iki dayandı, en sonunda, “Senin ananı bellerim, itin eniği,” deyip dehleyiverdi evden. Her gün birileri geliyordu babamı sormaya. “Kapımıza dayanmayan esnaf bırakmadı eşeğin oğlu eşek,” diyordu dedem durup durup. Annemin yüzü ağlamaktan eleğe dönmüştü. Dedem, dayanamadı. Lafın sözün bini bir para. Tuttu, üst katı sattı, yarılardı borcunu babamın. Zaten boş duruyordu hacizden beri. Sırf bizim hatırımıza.

Bir akşamüstü, Sütçü Halis anneannemin yoğurtluğunu vermiş, içerden bayat ekmeklerin gelmesini beklerken kaçırıldı ağzından, içeri doğru kapıdan. “Yav Şevket Abi, senin damadı mı gördüm, yalan olmasın. Uzanmış boylu boylu yatıvermiş çay kenarına. Ben evvela ölmüş sandım, tam merkebi bağladım, yanına gidiyorum, doğruluverdi. Etrafında şişeler,

çöpler... Eliyle yokladı bir bir. Sonra bir kalayladı Allah kitap, devrildi olduğu yere gene. Ben de gitmedim ondan sonra yanına. Benzettim gibi de geldi ama, günahına girmeyeyim..." Dedem, "Bacağına sıçtığımin deyyusu," deyip ayakkabılarını ayağına tam geçiremeden fırladı evden. Neye uğradığımızı şaşırдық. Korktuk. Uzaktan uzaktan takıldım ben de peşine. Dedem körpecik delikanlı gibi koşarcasına çaya doğru seğirtti. Arkasından giderken homurtusunu duyuyordum. Ordaydılar. Ercan görünmüyordu. Rahmetli Patkan İbrahim'la Nalburun Sezgin vardı bir. Babam, sırtında hayvan leşine dönmüş Ecevit gömleği ve bir karış sakalıyla yüzükoyun yatıyordu toprağın üstünde. Dedem, analarına söverek bitiverdi yanlarında. Ayıboğan kudretiyle sırtından asılıp kaldırmaya yeltendi babamı. Yıkana yıkana kâğıt olmuş, kirden pasaktan çürümüş mavi gömleğin sırtı kalıverdi elinde. Gömlekten kurtulan babam yere düşerken ayılır gibi oldu. Dedem, kocaman eliyle yüzünün sağ yanına belki bin tonluk bir tokat aşketti. Yeniden kapaklandı babam. Kendini küspe çuvalı gibi yere bırakıverince ardi ardına tekmelemeye başladı ihtiyar. O vurdukça babam, canı tekmenin indiği yerden fışkırıp çıkıverecekmiş gibi orasını tutuyordu iki eliyle. Ağzı burnu da kan dolmuştu. İbrahim'la Sezgin, önce bir, "Aman Şevket Amca!" diyecek oldular. Ama dedem Sezgin'i bir tokatla çaya yuvarlayınca, geride bıraktıklarını yarım şişe köpek öldürene, suratının kanı toprağa, izmarite ve çerçöpe bulanmış babama bakarak eyvahlanıp kaçtılar, yarı yaş. Ben saklandığım yerden, dedemin, damadının posasını çıkarışını seyrettim sonuna kadar. Acımıyordum babama. Acıyasım gelmiyordu, kendi yaptı bunu, diyordum o çocuk aklımla bile. Girmeseydi azıcık paramızla öyle anlamadığı işlere, bizim kurtulacak diye hepimizi gözden çıkarmasaydı. Dedem yaşlı adam. Kalbine bir şey olursa, şekeri çıkıverirse, düşüp bayılıverirse diye korkuyordum. Neden sonra dedem, yoru-

lunca bıraktı babamı paralamayı. Geldiđi yöne doğru çekildi, babamın kanlar, bereler içinde hurlayıp inleyen bedenini, kimi kırık kimi sağlam şarap şişelerinin arasında bırakarak. Akşama doğru bana, “Git bak bakalım çay boyuna,” demişti. “Gebermiş mi o baban olacak kopuk?” Gittim baktım. Boştu söğüdün altı. Kanının kurumuş izi üzerinde dolaştım babamın. Öldüyse bile almışlardı en azından. Yoktu.

Ölmemişti babam. Bir hafta kadar sonra, sırtında yağ rengi bir keten gömlek, birinden ödünç alındığı kalıbından okunan kahverengi pantolonla çıkageldi. Elinde üç tane Sümerbank poşeti vardı. Ben açtım kapıyı. Sevindi beni görünce, eğilip sarıldı gülererek. Kokusunda bütün felaketlerden öncesine ait bir lezzet vardı. Dedemin nakşettiğı yaraları hâlâ şiş, pembeleşmiş yüzü tıraşlıydı. Ağzı içki kokmuyordu. Anneannemi kapıda görünce kucağından bıraktı beni. “Babam yok mu, anne?” dedi anneannemin ellerine uzanırken. Daha lafı bitmemişti ki dedemin sesi yaklaştı içerden. Bir şey söylemesine fırsat vermeden atıldı babam: “Baba af dilemeye, elini öpmeye geldim. Bıraktım içkiyi, ağzıma sürmedim o günden beri. Affet. Beni evimden, evlatlarımdan ayırma.”

“Senin evin mi varmış, pezevenk?” diye bağırdı dedem. Bir yandan da ellerini, yakalayıp öpmeye uğraşan babamdan kaçtırmaya çalışıyordu. Babamın ağlamaklı, yalvaran suratı taze bereleriyle nasıl acınasıydı. Ama sevdiğin birine duyulan merhamet gibi değil, dilenciye, sakata, düşküne, zavallıya acımak gibi bir şey. Babam üsteleyecek gibi olunca, bizi evin içine toplayıp kapıyı kapatmaya çabalayan dedem ona doğru davranıverdi. “Defol git! Gelme bir daha benim kapıma. Hayvan seni!” diye iyice yükseltti sesini. Bir hafta önce yediğı dayak hâlâ kabusunda sızlayan babam, geri çekildi, anneannem girdi araya. “Yapma Şevket. Bir maraza çıkacak şimdi. Aman!” derken, annem yetiştii içerden. Dedemi tutmaya çalışıyordu. Ben bir

damla ağlamadan, dördünün arasında, yalvaran, havada uçuşan ve birbirini yakalamaya çalışan kolların altında olan biteni izliyordum. En son, "Siktir git!" diye bağırarak dedem, aralıktan bir tekme savurdu babama. Tekmesinin yarısı bana, yarısı babamın elindeki Sümerbank poşetlerine geldi gibi oldu. Babam poşetleri alamadan kaçıp gitti. Yere düştüğümü hatırlıyorum bir tek. Ayıldığımda başımın altında buzdan bir yastık, alnımda annemin egzamalı, ileze elleri, mutfaktaki divanda yatıyordum. "Kendine geldi!" dedi annem. Dedemin yaşlı yüzü sinirli değil, üzgündü. Gülümsedi beni görünce. "Korkuttun bizi be kızım. Hadi iyileş de Kuş Cenneti'ne götüreyim seni."

Sana anlatmadık bunları. Sen babamı orda burda arsa koşturuyor, falanca yerde toptancı bilmem kim beylere mal almaya gitti, daha dün buraydı ama yine çağırdılar sanıyordun. Öyle yazıyorduk mektuplarda. Kısacık telefonlarda öyle di-yorduk. Duysan, bilsen kalkar gelirdin. Bir umudumuz sendin. Okuluna sarıl, aklını derslerine ver istiyorduk. Benden lise bile ummuyorlardı. "Oğlan çocuğu gibi bu," diyordu dedem, "evde kalmasa bari." Sana inanıyorlardı ama. İnanıyorduk, tek kelime etmiyorduk sana.

Sonra; bu olanlardan bir on gün kadar sonra bir gece, perşembeydi, kapının kuşlu ziliyle, "Bismillah" diye sıçradı ihtiyarlar. Dedem, "Hayırdır inşallah!" diyerek doğruldu yerinden, merakla büyümüş, geleni soran gözlerimizi odada bırakıp kapıya gitti. Çay bardağına koyduğu rakısını içiyor, televizyonda konuşan Özal'a homurdanıyordu. Dışarının lambasını içerden yakınca demir kapının camına babamın gölgesi vurdu. Dedem kapıyı açmadan, "Kimsin?" diye sordu, sanki silüetten anlamamış gibi. Toplanamayan ağzıyla "Karımı, çocuğumu almaya geldim. Aç kapıyı!" dedi babam. "Ulan!" diye hiddetlenerek açtı kapıyı dedem. Kapıdaki, alev alacak kadar sarhoştü. Sarhoş cesaretiyle, "Beni evladımдан ayıramazsınız.

Verin bana çocuğumu!" diye bağırdı. "Mustafa, siktir git, akşam vakti benim elimde kalma," diye homurdandı dedem, hasbi-nallah çekerek. Babam, dedemin arkasında odanın kapısından onları seyrettiğimi fark edince, bana doğru hamle yaptı. Yanıma gelen annem korkmuş, titreyen ellerini arkamdan bana sarmıştı. Dedem babamı ittirdi. Babam iki basamaklı merdivenden aşağıya yuvarlanınca dedem bunu fırsat bilip kapıyı kapattı. Sarhoşluğu ve öfkesinden çıldıran babam bağıra çağıra küfretmeye başladı. Dedemin anasına, avradına, kocası varken babasının evinde oturan, evladını ondan esirgeyen karısına, Allah'a, kitaba, alacaklılara, Albayın Nihat'a, demir kapıya, bahçede havlayan Çarlı'ye, herkese, her şeye saydıyordu. Dedem kapıyı yeniden açtı. Babamı göğsüne hizaladığı bir tekmeyle bir daha yuvarladı. Babam da düştüğü yerden eline gelen ilk taşı kavrayıp dedeme fırlattı. Taş dedemin sol gözünün az üstüne denk geldi. Çıldırma nöbeti dedeme geçmiş oldu bu hareketle. Gözünü tutarak, tek bir söz demeden, içeri, yatak odasına kaçtı dedem. Bunu fırsat bilen anneannem, "Yavrum Mustafa, hadi git. Bak baban çok sinirlendi. Kafasını yardım adamın, gözünü çıkaracaktın az kaldı. Allah muhafaza bir kaza olacak," diye def etmeye uğraştı babamı. Zaman kendi içinde büyük büyük odalara bölünmüştü sanki. Bütün bu olanlar çabucak oluvermiş, ama aylar sürmüş gibiydi. İşte tam ondan sonra, ne oldu, nasıl oldu belki görmedim, belki sildi hafızam zamanla. Bir tüfek patladı evin içinde. Tek el. Öyle bir patlama ki, kulakların içini sonsuz bir genişlik dolduruyormuş da başka hiçbir şeye yer kalmıyormuş gibi devasa bir sessizlik bırakıyor arkasında. O sessizlikte, öfkeyle ağlayışını seyrettiğim babamın göğsünün meşin bir top gibi patladığını, açık kalan gözleriyle, yıkılan bir ağaç gibi geriye devrildiğini gördüm. Zaman daha da büyük odalara bölündü sanki, ağırlaştı ağırlaştı ve duruverdi. Yarı belimize kadar toprağa çakılmış gibi kalakaldık.

Babam basamağın dibinde, koçların kurban edilirken yaptığı gibi ayaklarını attırarak can çekişti kısacık bir süre. Öyle mi olmuştu, yoksa zihnim mi bana oyun ediyor bilmem, kan, yarılan göğsünden fışkırır gibi yükselmiş, ardından babam son titreyişleriyle canını oraya bırakmıştı. O kadar durakalmıştık ki kimse ben bunları görmeyeyim diye gözümü kapatacak zamanı bile bulamamıştı. Ağzını dahi kapatamadan, sarhoşluğu ölüme devrilen babamın göğsünün inip kalkışı durmuş, akan kan basamağın bitimindeki küçük çukurda birikmişti. Neden sonra dedem tüfeği bırakıp babamın yanına gitti, “Çocuğu alın, durmayın öyle!” diyebildi. Jandarma geldiğinde ben arka odada teyzem ve teyzemin Şengül’le oturuyordum. Annemi, anneannemi çok sonra, cenazede görebildim. Ağlaya ağlaya perdahlanmış gibi parlayan yüzleri, çözülü tülbentleriyle kendilerini paralıyorlardı. Dedemi götürmüşlerdi.

Sana doğrusunu anlatmadık bunların. Jandarmaya söylediğimiz yalanın üstünden geçtik ustaca. Herkese böyle anlattığımızdan, alışmıştık. Sen okulunu bitiresin, kendini de, bizi de kurtarasin diye. “Dedem,” dedik, “tüfeğini temizlerken, kazara vurdu babamı.” Cenazeden bir hafta sonra Veli Abimle teyzem gelmişlerdi yanına. Seni evci çıkarıp Alsancak’ta bir otele götürmüşler hani. Orda anlatmışlar bunları sana. “Mahvoldum ben. Bittim. Babasız, sahipsiz, kimsesiz, zavallı bir kız oldum ben,” diye yazmıştın bana, sanki ben de aynısından olmamışım gibi. “Ama siz babamın emanetisiniz artık bana. Okuyup, çalışıp ben bakacağım hepinize.” Hatırlıyor musun bunu da?

York’ta mahkemem var bugün, bir Türk aile yine. King’s Cross’ta trenin saatini beklerken telefonumdan okudum mail’ini, hani şu “ilk fotoğrafı” başlıklı olan. Adını Mustafa koymaya karar vermişsiniz. Kenan, hiç itiraz etmeden, gelmiş, sağ olsun. Nasıl sevindiğini anlatmışsın uzun uzun. Chris’i aradım hemen, ona da anlattım. “Hayirli olsun yeni bebek Mustafa!”

“Kadir İnanır”la Türkan Şoray bir düğünde karşılıklı oynuyorlardı televizyonda. Biraz sonra vurulacaklardı biliyorum, belki on kez izlediğim film. Ama yine de biraz sonra biteceği bilinen bütün mucizeler gibi çok güzeldiler.”

Olduğu Kadar Güzeldik, Bandırma’nın rüzgârını, Ezine’nin güneşini, Ankara’nın soğuk yüzünü okuruna taşıyor. Çocukluk travmalarından gençlik sancıklarına, taşranın umutsuzluğundan büyük şehirlerin yabancılığına savrulan karakterler, okuru hem düşündürüyor hem derinden etkiliyor.

Bu öyküler, bir nostalji albümünün sayfalarını karıştırmak gibi: Her biri tanıdık ama bir o kadar da derin. Aile içindeki küçük sırlar, çocukluğun unutulmuş oyunları, hayata tutunmaya çalışanların ince hesapları... Hepsi ince ince işlenmiş bu hikâyelerde saklı. Okudukça bir çay bardağının buğusunda, eski bir şarkının melodisinde kendinizi bulacaksınız.

60. Sait Faik Hikâye Armağanı’na layık görülen *Olduğu Kadar Güzeldik* ile Mahir Ünsal Eriş taşranın mahzun, muzip ve meraklı dünyasını yeniden kuruyor.

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 195

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-6162-61-7

9 786256 162617

DK
Doğan
Kitap